

Un mal negoci

La venda d'un edifici ben situat de la Confederació Empresarial Valenciana ha destapat la caixa dels trons en aquesta entitat i, de retop, ha fet sortir a la llum pública les lluites de determinats grups de poder per fer-se amb el seu control.

Setembre no ha estat un bon mes per a Rafael Ferrando, president de la Confederació Empresarial Valenciana (CEV). I no ho ha estat per la senzilla raó que ha hagut de veure com diversos companys han intentat moure-li la cadira amb un afer més enrevessat que no tèrbol, mal administrat i convenientment inflat pels mitjans de comunicació. L'objectiu no era un altre que minar la seua credibilitat i debilitar-lo amb vista al procés de reelecció de càrrecs de les diverses institucions econòmiques valencianes que s'ha de celebrar durant els propers mesos.

A final de la setmana passada, els màxims òrgans de govern de la CEV donaren per acabada la polèmica que havia suscitat aquest afer –la venda d'un edifici ben situat propietat de la mateixa CEV– amb el relleu del fins ara secretari general de l'entitat, Pedro Coca, veritable artífex de l'operació i home de confiança de Ferrando. Amb l'eixida pactada de Coca, Ferrando ha volgut, d'una banda, acontentar els sectors que li demanaven responsabilitats i, de l'altra, frenar la campanya que estava posant sota sospita el que fins aleshores havia estat una gestió, la seua, prudent i mesurada, a diferència de les anteriors, al capdavant de l'entitat que agrupa els empresaris de les comarques de València.

Tot l'afer, però, ve de lluny. Almenys, des de mitjan juny, quan Pedro Coca va plantejar i executar l'operació que, finalment, li ha costat el càrrec. Coca va concebre la venda de l'antiga seu de la CEV, situada al carrer del Músic Peydró de València, com una via possible, tal

vegada l'única, per deixar anar el llast del deute que l'entitat encara manté amb l'administració per culpa del frau que va cometre, a principi dels noranta, amb la gestió il·legal dels fons de formació. Coca pretenia obtenir amb aquesta venda més o menys 1,2 milions d'euros, que és, d'altra banda, la quantitat aproximada que deuen. No debades, poques eixides més tenia la CEV per fer front a les seues obligacions, si tenim en compte que la bicoca dels fons de formació ha passat a millor vida i que el finançament de les associacions empresarials i de les centrals sindicals està sota sospita tant com el dels partits polítics.

Coca havia planificat aquesta venda molt per sota del seu preu de mercat. Bancaixa, en aquest sentit, havia de desembossar la quantitat pactada, a la vegada que havia contractat un *leasing* (arrendament financer) amb una firma lligada a un extreballador de la CEV, que es quedaria amb la propietat. Algunes fonts expliquen aquesta jugada com la via per obtenir, d'una vegada, els 1,2 milions d'euros que necessitava l'entitat i, al mateix temps, tenir assegurada una opció de recompra d'aquesta propietat al mateix preu de venda i a un interès, a més a més, generós. Si no, no s'entendria com és que, segons els rumors, l'edifici en qüestió s'ha pogut vendre tres vegades per sota del seu preu real.

Però a l'operació –que de moment ningú no ha qualificat d'il·legal–, li han fallat les formes. I és que Coca no va comunicar-la al comitè executiu fins tres mesos més tard, a principi de setembre, un gest que no ha agradat gens a la majoria de membres de la CEV i que ha

estat aprofitat per determinats empresaris per orquestrar la polèmica. La CEV fins i tot ha hagut de comprometre's a tornar a comprar la seu com a mesura per fer callar aquestes crítiques, causades per aquest procediment tan obscurantista.

Si bé hi ha hagut matèria per a això i per a més —per no haver informat el comitè executiu de la CEV i fer-lo partícip de l'operació—, hi ha diverses fonts en aquest món sempre hermètic, com és l'empresarial, que assenyalen que l'escenificació mediàtica també ha contribuït a exagerar el que era, només, un "problema de comunicació", segons ha reconegut el mateix Ferrando, o també una manca evident de reflexos. I més encara, l'aparició d'unes informacions en diferents mitjans valencians, el passat diumenge 21 de setembre, sobre la trama empresarial, ha suscitat una sensació de malestar en diversos grups econòmics; suspicàcies que, segons sebla, van desencadenar la reunió al més alt nivell dels òrgans directius de la CEV, la setmana passada, i que, com a colofó, van provocar el relleu del secretari general, Pedro Coca.

Segons aquests mitjans de comunicació, i fent-se ressò d'un rumor no confirmat que va córrer per totes les redaccions valencianes, al darrere del rebombori mediàtic es troba la figura de Juan Roig, president de Mercadona, un dels empresaris que, des de l'ombra, més poder abasta ara com ara. Diuen que Roig ha provocat la crisi per guanyar terreny davant de Ferrando i per demostrar-li que no li agraden les seues formes i el seu fons. I que s'ha fet servir, fins i tot, de l'AVE (Asociación Valenciana de Empresarios), el grup de pressió empresarial que agrupa els setanta empresaris més importants del País Valencià, per donar entitat al seu malestar. Roig, d'acord amb les informacions publicades, no tolera la llibertat de moviments de Ferrando i, per això, ha atiat una batalla per minar la credibilitat del dirigent i de l'entitat; una cosa que, d'altra banda, afavoreix, segons aquesta hipòtesi, el protagonisme de l'AVE com a interlocutor social en detriment de la CEV.

No cal dir que aquesta informació no ha agradat gens al cercle de persones

Juan Roig, propietari de Mercadona, podria ser al darrere d'aquesta crisi de la CEV, la qual li serviria per guanyar terreny a Rafael Ferrando, de qui no li agraden ni les formes ni el fons.

més proper a Juan Roig, ni tampoc al nucli de l'AVE. Més encara: ho han negat rotundament i han manifestat que ni és aquesta la seua intenció ni encara menys respon a la seua manera d'actuar ni empresarialment, ni cívicament. En efecte, Roig sempre s'ha mostrat amb un perfil informatiu baix, allunyat del protagonisme públic més enllà del seu equip de bàsquet, el Pamesa, i de la seua empresa, Mercadona; perfil que contrasta amb aquesta operació vaticana, sabent que tard o d'hora li podria esquitxar si es confirmara el rumor. A l'AVE, fins i tot, han destacat que les dues institucions tenen com a missió tasques ben diferents. La CEV defensa corporativa-

ment els empresaris i els seus interessos, a més de ser l'interlocutor vàlid davant l'administració i la societat, mentre que l'AVE persegueix altres fins ben diversos, com la promoció del teixit econòmic i del pes específic del País Valencià en el context econòmic i social.

D'aquest embolic, però, l'aspecte més cridaner, i d'ací la contradicció que hi troben molts observadors, és el suposat enfrontament entre Ferrando i Roig. Tot i que el primer pertany al gremi de la construcció, sempre més condescendent amb el poder perquè en bona mesura en depèn, i Roig és dels qui no se senten tan còmodes amb aquest poder (vegeu el número 997 d'EL TEMPS), Ferrando ha

Rafael Ferrando, de moment, es manté al capdavant de la CEV, tot i que ha pogut comprovar en primera persona que la seua és una poltrona molt llaminera.

mantingut una sintonia més que evident amb Roig, cosa que a ningú mínimament informat se li escapa. En aquest sentit, cap de les fonts consultades per EL TEMPS troben explicació a aquest rumor. En l'AVE, de fet, han assenyalat que no hi ha cap maniobra de desprestigi, d'acorrallament contra Ferrando, almenys tal com l'expliquen. L'entorn de Roig fins i tot indica que el seu objectiu, a diferència del que podria semblar, no és copar les institucions econòmiques, sinó influir-hi clarament a partir de la seua confiança i de la seua credibilitat. Ningú nega, en efecte, que hi ha membres propers a Roig que formen part del nucli dirigent de la Cambra de Comerç

de València i del comitè executiu de la CEV, com Carlos Calero, cap de recursos humans de Mercadona. Aquests observadors, però, diferencien clarament copar les institucions i formar-ne part, amb la evident voluntat d'imprimir-los nous aires i apartar-les del seguidisme que bona part dels representants empresarials practiquen respecte dels dictats del Partit Popular. En aquest sentit, cal assenyalat que l'actual inquilí de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, manté una actitud més distanciada que Eduardo Zaplana amb els empresaris.

L'enemic, a casa. Siga com siga, el que veritablement s'amaga darrere de

tot aquest soroll és una campanya dirigida contra Ferrando, però no per Roig, segons la informació que ha arribat a les nostres mans, sinó per membres del mateix comitè executiu de la CEV, que han volgut desprestigiar el seu president per guanyar posicions de cara a la renovació de càrrecs de Bancaixa, la mateixa CEV en un futur no tan llunyà, i altres instàncies. Així, un mitjà de la ciutat de València ha reconegut sibil·línament que, entre altres, tres vicepresidents de la CEV han estat al darrere de la maniobra, animant els rumors per desacreditar Roig i provocant el relleu de Coca, persona de confiança de Ferrando.

No en va, enguany s'han de renovar dotze dels vint-i-un consellers de Bancaixa. I curiosament, o no, Ferrando és membre del consell d'administració per la seua rellevància al capdavant de la CEV. A més, ser president de la CEV –també és president de Cierval (Confederació d'Organitzacions Empresarials de la Comunitat Valenciana), entitat que agrupa les tres institucions empresarials provincials– comporta la representació en diversos càrrecs d'òrgans consultius de l'administració i, per exemple, la possibilitat de ser promogut a llocs de responsabilitat de la importància de la presidència del Consell Social de la Universitat Politècnica de València, com ho és en l'actualitat Ferrando.

La venda d'un simple edifici ha provocat que isquen a la llum les lluites internes que s'entaulen al voltant de la CEV i també entre els diversos grups empresarials. Pedro Coca no va sospitar mai que, a més de costar-li el càrrec, aquesta operació podria aixecar tanta polseguera. Només volia obtenir fons per pal·liar els deutes. Però, lluny d'això, Ferrando ha hagut de suportar una campanya muntada en contra seu, no per qui, en un principi, semblava, sinó per companys seus del comitè executiu que volen desacreditar-lo i provocar-li una caiguda lenta però inexorable.

A l'endemà del relleu de Pedro Coca, més d'un mitjà assenyalava que Rafael Ferrando n'eixia reforçat. Almenys, ja sabia que la seua és una poltrona cobejada i que no pot fer broma.

Joan Colomer